

Откровението на Исус Христос – Осемнадесет

Греховете на бащите

Jeff Pippenger

2023-11-19

През 1856 г. дотогавашният филаделфийски милеритски адвентизъм беше определен от Джеймс и Елън Уайт като лаодикийски. Тогава Джеймс Уайт започна да насърчава в движението вестта към Лаодикия чрез Review and Herald. В същото издание, през същата година, беше представена и по-голяма светлина относно „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава в поредица от осем статии на Хайрам Едсън, когото семейство Уайт ценеше толкова високо, че нарече първия си син на негово име. Поредицата завърши с обещанието, че ще бъде довършена в бъдеще, но повече никога не се появи. В преходния момент на движението на първия ангел — от Филадельфия към Лаодикия — движението се препъна в „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, представляващи самото първо „времево пророчество“, което Божиите ангели бяха повели Уилям Милър да разпознае и прогласи.

„Седемте времена“ бяха главният крайъгълен камък на основата на милеритния храм. Всяка пророческа илюстрация на свята основа е илюстрация на Христос, защото никой не може да положи друга основа освен Христос.

Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос.

1 Коринтяни 3:11.

Христос не само е основата, но Той е и крайъгълният камък, който зидарите отхвърлиха и след това се препънаха в него. Той е камъкът, който в крайна сметка става глава на ъгъла. В милеритската история „седемте времена“ бяха символът на този крайъгълен камък.

Христос потвърди завета с мнозина за една седмица. Структурата на пророчеството за „седемте времена“ против северното царство Израилево (което Хайрам Едсън бе установил в осемте незавършени статии) възпроизвеждаше същата структура на пророческата седмица, в която Христос потвърди завета в изпълнение на Данииел, глава девета, стих двадесет и седем. Седмицата, през която Христос събираше Израил, е същата по структура като седмицата, през която Христос разпръсна Израил. Разпръсването на древния Израил беше две хиляди петстотин и двадесет години, а събирането на духовния Израил беше две хиляди петстотин и двадесет дни. Той събра Израил, за да потвърди завета, и Той разпръсна Израил поради разпратата около Своя завет. Да се определят „седемте времена“ като основния крайъгълен камък на милеритския храм е в пълно съгласие с определянето на Христос като основния крайъгълен камък. Да се отхвърли този камък означава да се отхвърли Христос.

Когато Христос през 1856 г., за пръв път в християнската история, застана и почука на вратата на Лаодикия, Той търсеше да произведе увеличение на знанието върху камъка за препъване, който строителите се готвеха да отхвърлят. Седем години по-късно, или, ако предпочитате да се изразим така, две хиляди петстотин и двадесет символични дни по-късно, лаодикийският адвентизъм затвори вратата. За жалост, адвентизмът отказа да види увеличението на знанието. Камъкът, в който се препъваш, е камък, който не виждаш, но той все пак е там.

Народът Ми загива поради липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, и Аз ще те отхвърля, за да не Ми бъдеш свещеник; понеже си забравил закона на своя Бог, и Аз ще забравя твоите деца. Осия 4:6.

Проклятието на „седемте времена“ срещу южното царство Юда започна през 677 г. пр. Хр. и завърши на 22 октомври 1844 г., заедно с двадесет и трите стотин години от Даниил, глава осма, стих четиринадесети. „Седемте времена“ са част от самото пророчество, което е било определено като „основата и централният стълб“ на адвентното движение. Основата и централният стълб на адвентизма се изпълниха в същото това време, когато се изпълниха и няколко други пророчества. „Седемте времена“, двадесет и трите стотин дни, Малахия, глава трета, Даниил, глава седма, стих тринадесети, и притчата в Матей двадесет и пета глава за десетте девици — всички те се изпълниха на 22 октомври 1844 г. Датата 22 октомври 1844 г. е основополагащата дата на адвентното движение, и във връзка с тази дата бе определена само една заповед.

И ангелът, когото видях да стои върху морето и върху земята, дигна ръката си към небето и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, Който създаде небето и онова, което е в него, и земята и онова, което е на нея, и морето и онова, което е в него, че време вече няма да има. Откровение 10:5, 6.

Сестра Уайт отъждествява ангела от десетата глава на Откровение, който стоеше на земята и на морето, с Исус Христос.

„Могъщият ангел, който наставляваше Йоан, не беше никой друг освен Исус Христос. Като поставя десния Си крак върху морето, а левия — върху сушата, Той показва ролята, която изпълнява в заключителните сцени на великата борба със Сатана. Това положение означава Неговата върховна сила и власт над цялата земя.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Христос зае положението да стои върху морето и земята, за да представи Своята върховна власт. След това Той издигна ръката Си и заповяда, че „време не ще има вече“. Христос влизаше в завет с милеритите и им даде една заповед, точно както даде на Авраам, когато влезе в завет с него. Той заповяда на Авраам да обрязва мъжките деца. Когато встъпи в завет с избран народ в историята на Мойсей, Той даде много заповеди, и сред тези заповеди беше постановлението, че само свещениците могат да докосват ковчега. Той издигна ръката Си и се закле на 22 октомври 1844 г., че пророческото време вече не трябва да бъде включвано в библейските пророчества. Исус бе засегнал темата за „времена и срокове“, когато се възнесе

на небето в облак от ангели, като по този начин предобрази възнесението на двамата свидетели като знамето. Това, което Той заповяда тогава, беше относно „времена и срокове“.

И тъй, когато се бяха събрали, те Го питаха, казвайки: Господи, в това ли време ще възстановиш отново царството на Израил? А Той им рече: Не е за вас да знаете времената или годините, които Отец е положил в Своя власт. Но ще приемете сила, след като Светият Дух слезе върху вас; и ще Ми бъдете свидетели и в Йерусалим, и в цяла Юдея, и в Самария, и до края на земята. Деяния 1:6–8.

Исус не каза, че няма времена и срокове, защото, говорейки чрез Соломон, Той бе потвърдил, че има „времена и срокове“.

Всяко нещо има свое време, и срок за всяка работа под небето: Еклисиаст 3:1.

В библейския разказ има „времена и срокове“, които са свидетелства за Палмони, „Чудния Броител“; но считано от 22 октомври 1844 г., на Божия народ е било заповядано никога повече да не представя пророческа вест, която е обвързана с време. Съветът на Исус към учениците непосредствено преди Неговото възнесение представлява историята непосредствено преди Неговият очистен народ да бъде издигнат като знаме в единадесета глава на Откровение и е в съгласие със заповедта, която Той даде на 22 октомври 1844 г. На основополагащата дата на адвентизма Христос заповяда, че не трябва да има повече пророчески вест, основани на време, а при Своето възнесение, което предобразяваше възнесението на двамата свидетели в Откровение 11, Той повтори тази заповед.

„Нека всички наши братя и сестри се пазят от всеки, който би определял време Господ да изпълни словото Си относно Своето идване или относно някое друго обещание, което е дал и което има особено значение. „Не е за вас да знаете времена или срокове, които Отец е положил в Своя власт.“ Лъжливите учители могат да изглеждат твърде ревностни за Божието дело и могат да изразходват средства, за да представят своите теории пред света и църквата; но тъй като смесват заблуда с истина, тяхната вест е вест на измама и ще отвежда души по лъжливи пътища. На тях трябва да се противопостави и те трябва да бъдат изобличавани, не защото са лоши хора, а защото са учители на лъжа и се стремят да наложат върху лъжата печата на истината.“ Свидетелства към проповедниците, 55.

Сестра Уайт ясно заявяваше, че никога няма да имаме вест, основана на време, която да посочва нещо с особено значение, а не само Неговото Второ пришествие. Времето пророчество, което беше темата на милеристкото движение, завърши на 22 октомври 1844 г., и единствената заповед, свързана с тази основополагаща дата, беше, че времето никога повече не трябва да се използва при представянето на Божията вест.

В началния ход на вестта на първия ангел, тъкмо в момента на прехода от Филаделфия към Лаодикия, бе дадена увеличена светлина върху основополагащата истина на милеритското движение. Седем години по-късно, или две хиляди петстотин и двадесет символични дни по-късно, или една „пустиня“ по-късно, през 1863 г., основният камък на „седемте времена“

бе отхвърлен от строителите.

В заключителното движение на третия ангел, тъкмо в точката на прехода от Лаодикия към Филадельфия, се дава изпит, който включва изповядване на греховете на бащите. Изпитът относно основата за бащите беше „седемте времена“, което беше техният основен камък. Дали заключителното движение щеше да пренебрегне единствената заповед, свързана с основополагащата дата, както техните бащи пренебрегнаха своя основен камък?

Да. Те най-определено сториха именно това. Те повториха греховете на бащите си.

Техните бащи не съгрешиха на основната дата, защото, наред с други неща, на тази основна дата те все още бяха филиделфийци. Техните бащи не издържаха своето основополагащо изпитание, когато се преобрази в Лаодикия и отхвърлиха „седемте времена“ заедно с нарастващата му светлина.

Техният основополагащ провал през 1863 г. беше предшестван от седем години, през които Христос чукаше на вратата на техните лаодикийски сърца. Седем години са символични за „седемте времена“ и за „пустинята“. След „пустинята“ от 1856 до 1863 г. те се провалиха в своето основополагащо изпитание.

В първото разочарование на движението на третия ангел Божият народ съгреша, като отхвърли единствената заповед, пряко свързана с основополагащата дата. Те избраха да включат предсказване на време в пророческата вест, когато знаеха по-добре. Така те повториха греха на Моисей, който пренебрегна да обреже сина си, и греха на Оза, който докосна ковчега, макар да знаеше, че му е забранено да стори това. Движението на третия ангел извърши онова, за което знаеше, че не е право! Ако някой желае да замаже този факт, нека употреби и остатъка от кутията с боя, за да прикрие истината, че и Моисей, и Оза съгрешиха и проявиха бунт против Божията воля, като предобрази първото разочарование на самата последна от всички реформаторски линии — реформаторската линия, към която всяка реформаторска линия сочеше напред. Илюстрациите на първото разочарование в реформаторските линии носят подписа на Алфа и Омега, а съдържащият се в тях запис е за полза на Божия народ, дори ако Божият народ отказва да се възползва от него.

На движението на първия ангел бе даден период от седем години, който е символ на пустинята на „седемте времена“, за да приеме лаодикийската вест заедно със светлината на „седемте времена“. Проклятието на „седемте времена“ е проклятието да бъдеш избулван от устата на Господа. През 1863 г. те повториха делото по възстановяването на Ерихон — дело, което съдържаше „проклятие“. Седемте години от 1856 до 1863 г. са умалена илюстрация на бунта на бащите на древния Израил — грях, който навлече върху тях проклятието на „седемте времена“. Съвременният Израил повтори греховете на своите бащи през 1863 г.

Движението на третия ангел не издържа изпитанието на първото разочарование също тъй сигурно, както и Моисей и Оза. Тогава те бяха убити по улиците за един „пустинен“ период от три дни и половина. Сега те биват оформяни в тела чрез гласа на Утешителя. Гласът на Утешителя се дава чрез „гласа“ в пустинята и сега те биват изправени пред изпитанието не

на определянето на време, а на „седемте времена“. Те вече не издържаха изпитанието на определянето на време.

Те не биват изпитвани дали вярват, че „седемте времена“ са валидна истина, защото преди това са свидетелствали, че приемат „седемте времена“ като валидно пророчество. Те са изповядали, че вярват в пророчеството за две хиляди петстотин и двадесет години на разпръскване. Но е възможно да не съзнават, че относно „седемте времена“ има нова изпитваща светлина. Те стоят там, където стояха техните бащи през 1856 година. Новата светлина е, че трите дни и половина от Откровение единадесета глава не просто посочват Френската революция, но сега са и една настояща истина в реалност.

Дали разкриването на скритата история на седемте гръмотевици и отварянето на седмия печат всъщност са двама свидетели, които установяват, че Откровението на Исус Христос сега се разпечатва? Ако е така, действително ли е вярно, че цялата книга Откровение говори за последните дни? Ако това е вярно, тогава трите дни и половина представят ли времето на забавяне в притчата за девиците? Ако е така, тогава лекарството на „седемте времена“ действително ли представлява заповед, която трябва да бъде изпълнена от онези, които участваха в предсказанието от Нашвил от 18 юли 2020 г.?

Уау! За вас има едно изпитание! Трябва ли онези, които се събуждат и осъзнават, че се намират във времето на забавянето, действително да се покаят за своите грехове и за греховете на бащите си в края на трите дни и половина? Наистина ли беше грях да се пренебрегне заповедта да не се използва време в предсказание?

На онези, които заеха становището, че неуспялото предсказание за Нашвил по някакъв начин е било Божиата предвидена цел, и които след това са се опитвали да поддържат това твърдение, бих добавил още едно наблюдение, отвъд греха да се използва време в Божиите пророчества. Това, което се случи с лъжливото предсказание за Нашвил, не беше просто проява на бунт срещу Христовата заповед през 1844 година, а беше действие, което каза на онези извън адвентизма, че предсказанията, намиращи се в Духа на пророчеството, са погрешни. То беше укор върху писанията на Духа на пророчеството. То предоставя доказателство за хората в света, че писанията на Елън Уайт са толкова значими, колкото и писанията на Джозеф Смит или на Нострадамус. Скъпоценните слова на Елън Уайт бяха покварени с подлите слова на нашия бунт. Това не беше само бунт срещу Христос, Който е Божието Слово, но едновременно с това беше и бунт срещу Духа на пророчеството. Йоан беше преследван на острова, наречен Патмос, не защото бе поставил своето човешко мнение над Библията и Духа на пророчеството, а защото се покоряваше на тези двама свидетели.

Аз, Йоан, който съм и ваш брат и съучастник в скръбта, и в царството, и в търпението на Исус Христос, бях на острова, наречен Патмос, заради Божието слово и заради свидетелството за Исус Христос. Откровение 1:9.

Ние повторихме греховете на нашия баща Моисей при първото ни разочарование и трябва да изповядаме това. Трябва да изповядаме това, защото сега сме при 1856 година. Сега има нова светлина относно „седемте времена“, както имаше и тогава. Сега сме при прехода от

Лаодикия към Филадельфия, както началното движение беше при прехода от Филадельфия към Лаодикия през 1856 година. През 1856 година нашите бащи спряха публикуването на нарастването на знанието относно „седемте времена“. Може и да не сме в състояние да спрем публикуването на тази светлина, но със сигурност можем да затворим вратите на сърцата си срещу тази светлина. Можем да се преструваме, както направиха първоначалните строители адвентисти от седмия ден, че камъкът всъщност не е бил там, и да продължим да се препъваме в него. Нашият проблем е, че нямаме повече от един век, за да си заровим главите в пясъка, защото съдищата вече започват.

Ако позволим на Алфата и Омегата да ни поучи чрез принципа, че краят на едно нещо се илюстрира от началото на едно нещо, лесно можем да видим, че Алфата и Омегата показва, че предсказанието за Нешвил е било предобразено от нашите бащи. Когато признаем тази истина, тогава ще се изправим пред действителността, че след това предсказание всяко усилие да се създаде някакъв вид човешка логика, за да се оправдае несбъдналото се предсказание, не е било нищо повече от смокинов лист. Тогава ще видим, че Бог не е ходил с нас, докато сме били в земята на врага. Той е бил там, но само в смисъл, че е хлопал на вратите на сърцата, търсейки вход. Ако смокиновият лист на човешката логика бъде отстранен, тогава бихме могли също да видим, че отрицанието, или погрешната човешка логика, която сме използвали, за да оправдаем предсказанието за Нешвил, е доказателство, че сме ходили противно на Христос.

През 1856 г. Филадельфийският адвентизъм се преобрази в Лаодикия, и те знаеха това. Господ го потвърди чрез думите на пророчицата и нейния съпруг. Стойки при вратите на тези лаодикийски сърца, Христос предложи да влезе и да вечеря с тях. Храната, която Той донесе, за да споделят на трапезата, беше крайтъгълният камък на „седемте времена“. Те отказаха.

През 2023 г. последното движение сега преминава отвъд Лаодикия към Филадельфия, защото осмата църква е от седемте църкви. Господ Алфа и Омега е потвърдил това чрез Своето слово на „истината“. Христос сега стои при вратата на онези наскоро мъртви сухи кости, като предлага да влезе и да вечеря с тях, а трапезата, която желае да сподели с тях, е същата трапеза, която се опита да сподели с техните бащи през 1856 г. Това не са просто техническите елементи на учението за „седемте времена“, както беше за техните бащи през 1856 г. Не, това е горчивото лечебно средство на „седемте времена“, а това средство изисква такъв вид смирение, което често е трудно за преглъщане.

И словото Господне дойде пак към мене и рече: Сине човешки, кажи на тирския княз: Така казва Господ Йехова: Понеже сърцето ти се е възгордяло и ти си казал: Аз съм бог, седя на Божието седалище сред моретата; а ти си човек, а не Бог, макар и да си поставил сърцето си като Божието сърце. Ето, ти си по-мъдър от Даниил; няма тайна, която да могат да скрият от тебе. Езекиил 28:1–3.

Може би онези от нас, които участвахме в предсказанието за Нашвил, сме по-мъдри от Даниил?

В първата година от царуването му аз, Даниил, разбрах от книгите числото на годините, за които словото Господне бе дошло към пророк Еремия, че Той ще изпълни седемдесет години в запустенията на Йерусалим. И насочих лицето си към Господа Бога, за да търся с молитва и молби, с пост, вретище и пепел. И се помолих на Господа, моя Бог, и направих изповедта си, и казах: О, Господи, велики и страшни Боже, Който пазиш завета и милостта към онези, които Те любят и пазят Твоите заповеди; ние съгрешихме и извършихме беззаконие, и постъпихме нечестиво, и се разбунтувахме, като се отклонихме от Твоите повеления и от Твоите съдби. Нито послушахме Твоите слуги, пророците, които говориха в Твоето име на нашите царе, нашите първенци и нашите бащи, и на целия народ на земята. О, Господи, на Тебе принадлежи правдата, а на нас — срамът по лицата, както е днес: на мъжете на Юда, на жителите на Йерусалим и на целия Израил, на близките и на далечните, по всички страни, където си ги прогонил, поради престъплението, с което престъпиха против Теб. О, Господи, на нас принадлежи срамът по лицата — на нашите царе, на нашите първенци и на нашите бащи, защото съгрешихме против Теб. На Господа, нашия Бог, принадлежат милостите и прощенията, макар че ние се разбунтувахме против Него. Нито послушахме гласа на Господа, нашия Бог, за да ходим в Неговите закони, които Той положи пред нас чрез Своите слуги, пророците. Да, целият Израил престъпи Твоя закон, като се отклони, за да не послуша Твоя глас; затова проклятието се изля върху нас, и клетвата, която е написана в закона на Божия слуга Моисей, защото съгрешихме против Него. И Той утвърди думите Си, които изговори против нас и против нашите съдии, които ни съдиха, като докара върху нас голямо зло; защото под цялото небе не е било извършвано такова, каквото бе извършено върху Йерусалим.

Както е писано в закона на Моисей, цялото това зло дойде върху нас; но ние не отправихме молитвата си пред Господа, нашия Бог, за да се отвърнем от беззаконията си и да разберем Твоята истина. Затова Господ бдя над злото и го докара върху нас; защото Господ, нашият Бог, е праведен във всичките Си дела, които върши; понеже ние не послушахме гласа Му. И сега, Господи, Боже наш, Който изведе народа Си от египетската земя с мощна ръка и Си придоби име, както е и до днес, ние съгрешихме, вършихме нечестие. Господи, според цялата Твоя правда, моля Те, нека се отвърнат гневът Ти и яростта Ти от Твоя град Йерусалим, Твоята свята планина; защото поради нашите грехове и поради беззаконията на бащите ни Йерусалим и Твоят народ станаха за укор на всички около нас. И сега, прочее, Боже наш, чуй молитвата на слугата Си и молбите му, и озари със светлината на лицето Си Твоето запустяло светилище, заради Господа. Боже мой, приклони ухото Си и чуй; отвори очите Си и виж нашите опустошения и града, който се нарича с Твоето име; защото ние принасяме молбите си пред Теб не поради нашите правди, а поради Твоите велики милости. Господи, чуй; Господи, прости; Господи, внимавай и действай; не отлагай, заради Самия Себе Си, Боже мой; защото Твоят град и Твоят народ се наричат с Твоето име. И докато още говорех, и се молах, и изповядвах своя грях и греха на народа си Израил, и принасях молбата си пред Господа, моя Бог, за светата планина на моя Бог, да, докато още говорех в молитва, ето, мъжът Гавриил, когото бях виждал в началото във видението, като летеше бързо, се допря до мен около времето на вечерната жертва. И ме вразуми, и говори с

мен, и каза: Данииле, сега излязох, за да ти дам мъдрост и разум. Данаил 9:2–22.